

Sâmbătă,
2 mai 2026

Dragi copii,

Vă mai amintiți de ultima mea scrisoare pe care am încheiat-o cu mențiunea că partenera mea probabil depune al 4-lea ou? Ce m-am înșelat! Eram atât de preocupat cu sarcinile mele, despre care v-am povestit în scrisorile anterioare, încât nu mi-am dat seama că ea deja clocea de câteva zile. În următoarele aproape 2 săptămâni s-a ridicat de pe ouăle noastre numai să mănânce. În tot acest timp eu am avut grijă să nu fie deranjată și am supravegheat întregul nostru teritoriu. Desigur, nu am renunțat să cânt. Știți, noi, păsările, așa comunicăm între noi și așa ne apărăm teritoriul. Am avut însă timp să observ și ce fac prietenii mei înaripați din jur. Cel mai tare m-a surprins țicleanul. Nu înțelegeam de ce rupe mici bucăți din scoarța copacilor, dar mai ales de ce le duce în scorbura stejarului aflat dincolo de gardul bunicilor. Apoi am aflat că își construiește cuibul din acest material și nu îl căptușește cu mușchi, pene, păr de animale, cum fac alte păsări. Eu cu siguranță nu aș dori să-mi cresc puii pe o suprafață atât de dură. Apoi am admirat "arta", glumesc, lipsa de interes, cu care și-au construit cuibul vrăbiile de casă. Au găsit o gaură sub țiglele casei și au adunat acolo fire de iarbă, frunze verzi și pene de la găini. Credeți că le-au aranjat cumva? Nici vorbă. Nici măcar nu s-au străduit să așeze firele de iarbă în așa fel încât să poată intra cu ușurință în "casa lor". Sunt total lipsite de talent. Pe lângă ele, partenererele noastre sunt adevărați artiști când vine vorba de împletirea crenguțelor și firelor de iarbă.

La fel ca perechea mea, pițigoii mari care s-au mutat din cutia poștală în scorbura artificială special realizată pentru ei, au construit un cuib confortabil pentru puii lor. Baza cuibului este formată din rădăcini și fire de iarbă, pe care apoi le căptușesc cu mușchi și păr de animale. Au dus și câteva crenguțe de lavandă, ca să se protejeze împotriva păduchilor. Puii lor au ieșit deja din ouă. Pe baza ciripitului, cred că sunt vreo 10. Vă dați seama? 10 guri, pardon, ciocuri de hrănit. Părinții lor sunt mereu în căutarea omizilor și zboară atât de frecvent în scorbura încât ameteșc numai urmărindu-i. Conform ornitologilor, părinții îi vizitează chiar și de 100 de ori pe zi, evident cu câte o omidă sau alte larve de insecte, păianjeni în cioc. Oare așa o să fie și la noi?

Răspunsul la această întrebare l-am aflat peste câteva zile. În a 12-a zi de clocire am devenit părinte. Fiecare ou eclozase, desigur în ordinea în care a fost depus. Avem 3 pui, care nu ar putea fi nicicum numiți frumoși. Părerea mea. Cântăreau doar 6 grame, erau micuți, fragili și abia reușeau să-și țină capul. Văzuți de sus, m-am și speriat de cele două pete negre imense pe cap, care erau de fapt ochii lor (erau și orbi), de ciocul lor lat și de corpul lipsit de puf. Nu semănau deloc cu noi. Partenera mea nu părea atât de surprinsă, era extrem de grijulie. A cărat coaja de ou din cuib, apoi în prima zi i-a hrănit cu salivă și a avut grijă să le și mențină căldura, acoperindu-i cu aripile ei. Am intrat și eu destul de rapid în rolul de părinte, le-am adus râme și omizi, apoi după ce au început să mai crească puțin, mama lor a putut să lipsească din ce în ce mai mult de la cuib și am împărțit sarcina de hrănire. N-a plouat de câteva săptămâni, râmele sunt destul de greu de găsit. Necesarul de hrană al puilor crește rapid. Dacă în primele zile de viață le duceam de 2-4 ori de mâncare în fiecare oră, începând din ziua a 4-a îi vizitam chiar și de 5-7 ori, evident cu ciocul plin. În unele ocazii le ducem doar o singură râmă, în alte ocazii, cât reușim să cuprindem. Puii noștri par niște saci fără fund. Oricâtă mâncare le ducem, tot ne așteaptă cu ciocul larg deschis. Cel puțin atâta timp cât e lumină. Noroc că nu le e foame și noaptea!

Și vă mai spun un secret, dar numai și numai dacă îmi promiteți că nu mă veți imita. În caz contrar, sunt sigur că părinții voștri s-ar supăra nu numai pe voi, ci și pe mine. Sunteți pregătiți? Știu să cânt chiar și cu câteva râme în cioc. Nu atât de tare ca la concertele mele matinale sau de seară, puțin mai timid, dar tot atât de frumos. Dar strofele sunt mai scurte. L-am surprins cu această performanță chiar și pe tatăl Ilincăi, care, trebuie să recunosc, știe destul de multe despre noi, păsările.

Și dacă tot suntem la capitolul de secrete și mărturisiri, presupun că nici nu vă imaginați cum reușim să menținem curat în cuib și în jurul cuibului. La cât mănâncă puii noștri, presupun că v-ați dat seama că elimină destul de multe excremente, fecale. Ei bine, aceste excremente albicioase sunt învelite într-o membrană subțire, de aici provine și numele de sac fecal. Odată eliminate, le luăm cu ciocul și le ducem departe de cuib sau, surpriză, le înghițim. Așa prevenim pierderea de resurse de hrană, deoarece fecalele puilor încă mai conțin substanțe valoroase, nutritive. Parcă îmi și imaginez ce nutură ați făcut, dar asta e adevărul.

Prin acest comportament puii noștrii se mențin curăți, sănătoși și nu miroase cuibul nostru de la distanță, nu atrage prădătorii, iar noi mai reciclăm din resurse.

Odată cu apariția puilor, am început să emitem mai frecvent și sunete de alarmă, dacă observăm un pericol, de exemplu vedem o pisică, o pasăre răpitoare sau cineva se apropie de cuibul nostru. Cu aceleași note metalice, înalte care seamănă cu “pli- pli- pli- pli- pli-...” ne și pregătim să ne retragem la locurile de înnoptare. Când suntem agitați, emitem un “tsih” fin și un trosnit dur “ciac-ac-ac-ac-...”. Aceste sunete le puteți auzi tot anul. Sper că nu v-am amestecat cu atâtea detalii. Am vrut numai să accentuez că repertoriul nostru este extrem de bogat și nu se reduce doar la acel concert melodios cu care am intrat în inimile voastre. Dacă sunteți atenți, cu siguranță vă veți da seama ce problemă avem.

V-aș putea povesti mult mai multe, dar trebuie să mă întorc la vânătoarea de râme. Cu siguranță puilor mei le este iarăși sau, mai precis, încă foame și abia așteaptă să apar pe marginea cuibului.

Cu drag,
Mierla, mai precis mierloiul

Activități pentru voi, prietenii mei:

1. Observați-ne cum căutăm hrană în iarbă. Dacă aveți răbdare, veți vedea cât de multe râme putem să cuprindem cu ciocul.
2. Ascultați sunetele noastre de alarmă.
3. Unele persoane confundă cântecul nostru melodios cu cel al silviei cu cap negru, cu care în această perioadă performez destul de frecvent. Învățați să ne deosebiți urmând filmulețele realizate despre noi:
 - silvia cu cap negru poate fi ascultat [AICI](#), sau căutând pe YouTube după cuvintele cheie "Silvia cu cap negru, minutul de natura"
 - noi ne etalăm talentul de muzician [AICI](#). Puteți accesa videoul și căutând pe YouTube după cuvintele cheie "Mierla, minutul de natura"
4. În [ACEST](#) video puteți urmări momente din primele 13 zile din viața puilor de mierle. Filmarea a fost realizată cu o cameră ascunsă, fără să deranjeze păsările.
5. Deși în fiecare scrisoare vă invit să vă uitați la videouri, vă îndemn să petreceți cât mai mult timp în natură. Filmulețele vă ajută să învățați, dar experiențele adevărate numai timpul petrecut afară și propriile observații vi le pot oferi. Dacă în cursul plimbărilor în natură detectați un cuib, observați-l, dar NUMAI DE LA DISTANȚĂ. Nu deranjați păsările! De fapt nu deranjați niciun animal! Nu rupeți florile, plantele!

